

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO **2** CUARTOS PER TOT ESPANYA.

Y 10 centaus paper en l' isla de Cuba.

ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, núm. 20, botiga BARCELONA

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre Espanya 8 rals, Cuba y Puerto-Rico, 16 rals, Estranger, 18 rals.

GUILLEM OBERDANK.

MORIR per la patria... sufrir lo martiri per una idea, que ha de triuñar perque s' encarna en la rahó, en lo dret y en la justicia... aixó no es morir, aixó es viure eternament!

Italia, comensa á escriure en lo llarch y gloriós epitafi dels téus mártirs y dels téus héroes, lo nom desde avuy per sempre més memorable de Guillem Oberdank y algun dia, quan siga feta del tot la unitat qu' encare avuy no posseheixes, quan Trieste y Trento que l' aligot austriach reté encare entre las sévas úrpias tornin als brassos de la mare patria, sigas agrahida y erigeix un altar al jove viril, que al dia 20 de aquest més, moria estoicament dalt de la forca al crit de «*visca Italia!*»

Oberdank, qual retrato doném en aquest número, era un jove patriota, nascut á Trieste. Odiava al austriach y admirava á Italia. La passió única de sa existencia era veure rompudas algun dia las lligaduras que uneixen la séva terra natal al imperi austriach. Trieste y Trento parlan italiá, son terras italianas y pertanyen a Austria. Austria es un país autócrata; Italia es una nació lliure... Oberdank fins en los séus somnis sentia la doble passió per la llibertat y per la patria.

Fill de una pobra viuda, estudiava ciencias exactas y estimava ab deliri á la séva mare.

Quan arribá á vint anys, l' hi tocá anar á servir al exercit. Molt l' hi repugnava haver de vestir l' uniforme austriach; pero l' acceptá com una necessitat á fi de poder ser útil algun dia á la séva pobre mare. Pero l' destinaren ab lo seu regiment á la Bosnia, y avants de combatre á un poble que defensava la séva independéncia ab las armas á la mà, Oberdank preferí desertar.

Y desertá. Se'n aná á Roma. Allá continuá sa carrera de ingenier ab molt lluhiment. Aquest any devia acabar-la. Compartia l' temps ab l' estudi, l' treball per guanyar-se la vida y la política: sos mestres y sos deixebles l' idolatravan com á estudiant y com á patriota. Un director de periódich descriu aixis lo seu retrato:

«Era guapo, ros, simpálich. Tenia vintitres anys y covava dintre de la séva ánima tot lo foch que animava als nostres mártirs. Un ilustre amic meu al veure'l digué que Oberdank *tenta l' ánima de un precursor*... Parlava poch y quan ho feya era sempre de la séva Trieste. Se planyia de l' inercia dels italians, pero sempre esperava.

Fá poch temps tingué noticia del viatge del empera-

dor de Austria á Trieste, Oberdank concebí un projecte. ¿Quin era? No ha volgut revelar-lo á ningú. En companyia de un amic seu se'n aná á Trieste; passant per entremitj de la policia austriaca atravessá la frontera, y separant-se per un moment del seu company féu nit en un hostal de un poblet anomenat Versa.

Algú devia espial-lo. Sorprés per la policia, contestá á cops de revólver ferint á un agent. Obligat á rendirse, exclamá:

«So Guillem Oberdank, desertor austriach: ja sè lo que m' toca; pero sè també que 'n deixo més de cent darrera meu, que farán lo que jo no he lograt fer.»

La policia registrá l' estancia, descubrint dos bombas explosivas.

Entregat á un tribunal militar, fou condemnat á mort baix l' acusació de que havia tractat de assassinar al emperador. Oberdank se negá á defensarse.

Ab heróica serenitat esperá l' darrer moment.

Sa mare infelís l' hi suplicava ab llágrimas als ulls, que sollicités l' indult; Oberdank respongué que del emperador de Austria no'n volia res. Los delegats del govern l' hi prometian la llibertat ab sols revelar qui eran los séus cómplices. Oberdank permanesqué impassible.

Davant de tanta dignitat se conmové l' país. Tothom demanava l' indult de Oberdank, fins los oficials del seu antich regiment... fins Víctor Hugo dirigí al emperador una carta conmovedora. Tot inútil: lo partit militar austriach estava resolt á demostrar qu' en la qüestió de Trieste y Trento no admet debilitats ni

complacencias, y demaná l' execució de la sentencia.

Aquesta s' realisá lo dia 20 del corrent y Oberdank morí sense vacilar, sense temer, sense perdre'l color.

Un capellá anava á auxiliarlo y l' hi digué:—No 's cansi: só libre pensador... só matemátich... No crech en l' immortalitat del ánima.

Al llegirli la sentencia escrita en alemany, lo párrafo en que se l' condemnava á morir en la forca l' hi traduhiren en italiá y ell fent una somrisa respongué:—*Tante grazie!*

Aná al patibul vestint l' uniforme de soldat y ell mateix se tragué la jaqueta. L' execució tingué lloch en lo pati de la presó, á dos quarts de set del demati del dia 20 del corrent. L' hi passaren lo llas escorredor al coll, y cridá *Visca Italia!* Volia dir algunas paraulas més y un redoble de timbals l' hi ofegá la véu. Un instant després se balancejava per l' espay... ¡cinch terribles minuts durá la séva agonial...

Oberdank morint ab l' impassibilitat de un mártir, es una de aquellas llavors que un dia ó altre germinan. La noticia de aquesta mort ha produhit en tota l' Italia sensació immensa. La joventut de las universitats y dels tallers, conmoguda y exaltada, ha fet manifestacions en las principals ciutats, en honor de Oberdank... L' impuls está donat... y l' rigor implacable del Austria ha despertat los sentiments patriótics dels italians. ¿Quin dia s' recullirán los fruits del sacrifici? ¡Esperém, esperém!...

P. K.

DE LA NOCHE A LA MAÑANA.

UN fret fá! S' coneix que l' hivern no té de pagar contribució, que tot s' ho pren tant á la fresca.

Som á Madrid. Lo vent acaricia l' nas dels pobres transeunts que s' arriscan á anar pe' ls carrers; los balcons cruixeixen; las persianas brandan, y mentres uns rellotjes tocan las onze de la nit y altres un quart de una, altres senyalan las onze y mitja: vol dir que si fá no fá son las dotze.

De una casa, de qual apariencia no m' ocupo perque oj no faig cas de las apariencias, surt un personatge cuydadosament embossat en una capa. Baixa l' acera, s' atura, pensa y s' posa á caminar desafortadament.

¿Ahont déu anar á aquestas horas? ¿Seguimlo? Seguimlo.

Tras, tras, més lleuger qu' un empleat quan vá á cobrar la paga, arriba davant d' una porta: s' para y truca.

—¿Qui hi ha? dinhen desde dins.

—¿No vin aquí l' senyor Serrano?

—Si senyor.

—Donchs fassa l' favor de dirli, de part del senyor Sagasta, que demá á las vuyt en punt sigui al Pa'au

de la Presidencia per veure si 's vol encarregar de fer un ministeri dels seus.

—Està bé.

L' embossat gira qua y tira carrè avall.

Ja 'l tenim altra vegada trucant à un altra porta.

—¿Qui demana?

—No hi es lo senyor Sagasta?

—Si senyor.

—Diguili de part del senyor Serrano, que demà à las vuit serà al Palau de la Presidencia, per posarse à las sèvas ordres y ferli acatament y participarli qu' està disposat à acceptar lo càrrech de general de Filipinas y no ficarse més en política.

—Entesos; aixís l' hi diré.

Unas quantas voltas més, y l' embossat mou la campaneta d' un altre portal.

—Lo senyor Cánovas?

—No hi es.

—Pues quan vingui diguili, de part del senyor Sagasta, que demà à las vuit vagi à la Presidencia per que la fussiò vol deixá 'l poder y espera que 'l senyor Cánovas tindrà la amabilitat d' acceptarlo.

—No me 'n descuidaré de dirli.

—Estiga bo.

¿Qué diable serà tot això? ¿No es veritat que aquí s' hi enclou algun misteri?

Nada: continuem à la saga del embossat.

L' home s' atura per quarta vegada repenjanse al trucador d' una porta.

—¿Qui truca?

—Jo: vinch de part del senyor Serrano à participarli que tingui la bondat de dir al senyor Martinez Campos que demà à las vuit sigui al Palau de la Presidencia, per que 'l senyor duch de la Torre vol reconciliar-se ab ell avants de retirar-se à la vida privada.

—No passi cuidado: vaig à donarli tant grata noticia.

—Abur.

¿Qué tal? Això 's complica: seguim al nostre héroe. Tres ó quatre cents passos, y ¡patatrás! l' embossat torna à las andadas.

—¡Pam, pam!

—¿Qui hi há?

—¿Lo senyor Moret?

—Ara ha arribat.

—Diguili, de part del senyor Sagasta, que demà à las vuit en punt acudeixi al Palau de la Presidencia: lo duch de la Torre s' ha posat d' acort ab ell y volen donar una cartera al senyor Moret.

—¡Bravo! Vaig volant à comunicarli la noticia.

L' embossat sembla que ha acabat la feyna. Roda una estona per dos ó tres carrers y sense encomanarse à Déu ni al dimoni s' en torna à casa.

Ja som al dematí. Lo relotje de la Presidencia senyala las vuyt, y ¡no ho preguntin! los perssonatjes citats no 's descuidan de ferhi cap.

Entran al despaig del President, se saludan, s' assenttan, y 's quedan mirantse 'ls uns als altres.

Ningú s' atreveix à comensar. Per fi en Sagasta romp lo glas.

—¿Es dir, senyor Serrano, que al últim vosté tracta de fer bondat?

—¡Cál! Vosté diu que 'm dona 'l poder.

—¡Hola! replica en Cánovas. ¿No deyan qu' era per mi?

—¿Qui ho diu? crida en Moret. ¿Y alló de ferme ministro?

—Pero senyors, xiscla en Martinez Campos: jo 'm creya que 'n Serrano 's retirava de la política.

—¿Volen ferme 'l favor d' explicarme aquest enredo? exclama en Sagasta ab lo tupé més tiesso que un rave.

En aquell moment se senten trinquis y un vidre del balcó cau à micas: una pédra l' ha trencat.

Tots surten à fora à guaytar: pè 'l carrè no hi ha més que un home embossat en una capa.

¿Qui es? Ningú 'l coneix... pero nosaltres sí: es lo perssonatje de la nit anterior.

L' home 's mira 'l balcó, ahont están perfectament arrengrerats los senyors Sagasta, Cánovas, Moret, Serrano y Martinez Campos.

—¡Tant grans y s' han deixat enganyar! diu lo nostre héroe contemplant als assombrats polítichs. ¡Cap any pè 'ls Ignocents havia posat una llufa tan grossal

Y després de dir això, rihent com un boig, l' embossat se posa à corre, gira la cantonada y 's pert de vista.

FANTÀSTICH.

o govern ha publicat lo nou projecte de la ley de imprenta.

—¿Qué tal que l' hi sembla? 'm preguntava un fusionista.

—No l' hi llegit.

—¿No l' ha llegit? Home sembla mentida...

—Ja veurá, periodista escarmentat, ab lley conservadora 'n t'è prou. Jo soch un auccell de bosch, y d' allá hont veig las telas paradas, ne fujo.

Ja ha sortit l' *Almanach de la Campana de Gracia*.

Sens perjudici de recomenarlos que llegeixin l' anunci que publico en lo lloch corresponent del present número, desd' are 'ls dich y 'ls asseguro que no trobaran en tot lo mon una publicació de iguals condicions materials que siga més barata.

Vuit planas de grabats de 'n Mestres y de 'n Moliné: vuit planas de text escullit de distingits escriptors, tot per un ralet.

Una mica més de xavo per plana.

¡Que vingan los inglesos à fernos la competencial Y consti que en quan à sal, no temém ni la dels andaluzos.

Com hi ha mon no sé com los fusionistas han tingut puesto al ventrell pèls turrans y pèl gall, haventse fet com se van fer los dias avants de Nadal un gran tip de discursos... Y quins discursos.

Discursos conservadors, discursos fusionistas, discursos esquerrans... Republicans que s' han fet monárquichs, homes com en Martos declarant que no son carn ni peix, etc., etc...

Davant de tanta xerrameca y de tantas evolucions, sols dos homes han tingut pit per sostenir ab dignitat y noblesa las sèvas idees de sempre: Castelar y Carvajal.

Rebin aquests dignes oradors las felicitacions dels qu' hém sigut, continuem sent y serém sempre republicans.

La mentida se 'n vá à fons... la veritat sempre sura.

La grossa ha caygut à Gracia.

Y la CAMPANA DE GRACIA, encare que no tenia cap participació, 's felicita de que alguns vehins de la vila que l' hi ha donat nom, hajan tingut tant gran fortuna.

Que sápigam aprofitarla... y no fassan com aquella pobra dona que vá morir-se de l' alegria.

Si senyors, una de las donas premiadas ha mort. ¡Tant gran impresió vá rebre, al saber qu' era rica!

Aquesta sí que ha tret la grossa.

Ab això ja ho saben, lo dia que cayga la llopada de 'n Sagasta y de 'n Camatxo, prenguin precaucions, no s' impresionin massa.

Tal vegada seria útil que 'ls apotecaris, aixís com hi ha medicina d' espant, fessin, per aquests cassos, medicina de alegria.

En un llibre de *Historia contemporánea*, escrit per D. Anton Pirala, s' explica com en Martinez Campos vá celebrar una entrevista ab en Savalls, durant l' última guerra civil.

Y com l' héroe de Sagunto vá dirli qu' ell ja duya tres quartas parts de boyna, y que si no tingué los compromisos que tenia, ell y 'ls carlins aixafarian à la revolució.

De lo qual se desprén qu' en Martinez Campos, sí vá anar à Sagunto vá ser per casualitat.

Vaja, qu' es un càrrech de conciencia que à un general tant particular, lo deixin anar pèl mon sense caminadors.

—A Italia han prés una gran determinació contra las trampas electorals.

En aquell pais las urnas no son de fusta sinó de cristall, y la candidatura que hi entra 's véu desde fora com queda depositada.

Si algun cop aquí s' ensaja aquest sistema, desde are 'ls predich que las urnas de cristall serán de cristall fumat.

Es à dir: estarán à punt per presenciar eclipses.

Un párrafo del discurs de Carvajal:

«Desde 'l moment que constitucionals y conservadors vos manifestéu disposats à acceptar la Constitució de 1869 queda anulat lo fet de Sagunto... per que resul-

ta de dret que don Alfonso es lo sucesor de don Amadeo de Saboya y no de donya Isabel II.»

Un párrafo del discurs de 'n Castelar:
«Aquí tenim tots la mateixa historia: conspiradors contra 'l trono de Isabel II erau vosaltres y conspiradors nosaltres; revolucionaris del 22 de juny vosaltres, y nosaltres; condemnats vosaltres y nosaltres à garrot vil; vencedors de Alcolea vosaltres y nosaltres; autors vosaltres dels tres *jamaes* que proscribian la casa de Borbon y autors nosaltres; ministros y presidents de la República vosaltres y ministros y presidents de la República nosaltres; proclamadors vosaltres de que la bandera de Sagunto sigué una bandera facciosa y proclamadors nosaltres: tots som los mateixos; no 'ns diferenciem sinó en una facultat, en la memoria, entre nosaltres molt viva, entre vosaltres morta y apagada.»

Los fusionistas podrán dir:

—¡Diu que no tenim memoria!... Miri si 'n tenim que sempre, sempre, fins à las foscas sabem trobar la menjadora.

Una declaració de 'n Lopez Dominguez:
«L' esquerra cremará 'l llibre de recomendacions existent en tots los ministeris.»

Això vol dir que l' esquerra en materia de recomendacions durá la contabilitat de memoria.

Un amich y correligionari nostre, 'l senyor Padró de Reus, havent sortit diputat provincial, sense comprendre la legitimitat de alguns vots que van donarli en cert poble del districte, ha renunciat lo càrrech, no volent ser de cap manera cómplice directe ni indirecte de falsedats electorals.

Aixís procedeix la gent honrada.

Si com à particulars, no acceptariam una posició robada, com à homes polítichs tampoch devém acceptarla.

La moral y la decencia no té més que una regla per tots los cassos.

¡UN MÉS!

En un recó ple de brossa del cementiri dels anys, lo vell porté ab molts afanyes está cavant una fossa.

Quan lo sot está ben net y fondo y ample com cal, lo porter surt al portal y 's posa à fè un cigarret.

Rasca lo seu misto d' esca, y al punt qu' encen, ¡patatrás! se véu, casi sobre 'l nas, un tipo molt à la fresca.

Lo vellet péga pipada, fa unas quantas muecas, riu, y mirantse 'l tipo, diu:

—¿Qué hi ha de nou, camarada?

—¿Qué? Ja 'us ho podéu pensar; respon lo nou perssonatje:

com que he acabat lo mèu viatge, vinch aquí à ferme enterrar.

—¡Ay, figura escarransida!

No 'us coneix.—¡Si qu' es estrany!

Miréme: soch aquest any....

—¿Vos sou aquest any? Mentida.

—¡Bó! Soch 'l any vuytanta dos.

—¡Cál! Mentida, 'us toorno à dí.

—¡Vaya un home! Us dich que sí....

—Y qué tenui de ser vos!

En tants anys com m' hi cuidat de guardá aquest cementiri,

may havia vist venirhi un ser tan estropellat.

—¡Ay, ja ho crech! Prou que ho sé jo qu' entre verdas y maduras

no he passat més que amarguras...

—Bè, vaja ¿qu' es de debó?

—Duch lo passaport firmat; tenui: Any vuitanta dos:

senyas; groch, magre y serós.

—Aném, ja veig qu' es vritat.

—Y tant com ho es! Ab lo flayre se 'm coneix prou, ¡vatura 'l ret!

¡Pero qué diable havéu fet, qu' anéu pitjor qu' un drapayre?

—¿Qué? escolteu una miqueta y ab lo que 'us vaig à contá,

veuréu si en efecte n' hi ha per fer perdre la raveta.

Quan lo destino 'm va dú à manar la gent d' aquí,

acabava de morí lo pare, 'l vuytanta hu.

No diré que 'l pare fós un ase; pero lo cert es que l' any del seu poder

va sé un any escandalós.

Arribo al mon, pégo ullada,

passo revista al moment,

y al veure alló, francament,

vareig pensar; ¡Pastarada!

A pesar dels pesars, conto las mèvas forssas, y 'm dich:

Vejám si espolsantlo un rich faig marxá 'l mon... — ¡Uy, que tonto!

— Pero ¡cal! com més cridava, més aumentava 'l xibarrí... — ¡Vaya un arcalde de barril!

— Tot bitxo se 'm sublevava, tothom se 'n reya de mí, tothom mexiulava... — ¡Horror!

— Home... ¡voléu fé 'l favor de callá y deixarme di?

— ¡Quin geni! Diguéu, Diguéu.

— ¡Lavoras mitj fastidiat, vareig di á la humanitat: Minyons, féu lo que vulguéu. ¡Pobre de mí!... Als quatre días, no 's veyan més que atropellos, falsificacions de sellos, estafas y picardias.

Aquí un murri en poch moments se feya una guapa renda: allí un ministre d' hisenda pelava contribuyents; allá quatre perillans fent gresca *pelegrinavan*: més enllá s' esgarrapavan los bisbes y capellans: per dalt uns tals fusionistas reyan ab l' esquena dreta; per baix uns feyan brometa falsificant vots y llistas: y per la dreta, y la esquerra pe 'l darrera y pe 'ls costats, sols se veyan disbarats sobre 'l globo de la terra.

Entre tant ¡que feya jo? Callant, plorava y sufría quan gosava ó quan podia menjava algun rosegó.

Y per ff de tant treball, veyent lo mon com marxava, tant solzament desitjava pogué arribá al cap de vall.

He acabat y aquí he vingut; vaig cansat y porto pressa; traginéume al sot de pressa; tapéume bé... y tururut. —

Lo vellet, tot aixerit, sense contestarli ré, s' endú l' any á coll y hé y entra á dintre desseguit.

Arriba al clòt preparat, hi tira 'l pobre fulano, lo cubreix tot campetxano, deixa l' eyna... y s' ha acabat.

C. GUMÀ.

SOBRE 'l jurament dels diputats, qüestió qu' en l' actualitat s' está debatint á Espanya é Italia:

Figürinse un sastre que vé á emprobarlos una pessa de roba, una americana, per exemple.

Lo sastre es un maniátich y diu: — Aquesta americana l' hi cau molt bè; pero no l' hi entrego sinó ab una condició.

— Diguí.

— M' ha de jurar que la portará sempre, mentres visca.

— ¡Home!...

— No hi ha més.

— ¿Pero y si l' americana 's destenyeix? ¿y si s' estripa? ¿y si passa de moda?

Vels' hi aquí 'ls inconvenients de jurar una cosa que pot destenyrise, estriparse y passar de moda.

Al despaig de localitats del Liceo un fulano demana dos sillons.

— ¡Que 'ls vol pèls Pastorets ó pèl Roberto? pregunta l' encarregat.

— Ni pèl Roberto, ni pèls Pastorets: los vull per mí.

Lo dia de Nadal vá haberhi recepció á Palacio.

Varios individuos de l' esquerra van anarhi, pèl gust d' esmolar una mica las alfombras.

Si voléu pujar al poder anéu á Palacio; pero no olvidéu una cosa:

Las cosas de palacio van despacio.

Lo pobre Sagasta, en cambi, no pogué anar á la recepció, porque estava costipat.

¡Ah, senyors de l' esquerra! Vostés ne tenen la culpa del costipat de 'n Sagasta.

Ab aquestas últimas discussions parlamentarias, l' han fet suar massa poch.

Sembla que 'ls de l' esquera tractan de donar á n' en Serrano un dinar de 2,000 cuberts.

Lo país diu:

— Francament com que fins are no sabém l' esquerra ahont vá més valdria un despejat que dos mil cuberts.

L' altre dia alguns senyors qu' eran republicans, y are s' han fet monárquichs ván reunir-se per nombrar Comité, en la sala de Revenedors.

Al ménos no 's dirá que no 's reuneixen en un siti molt apropiat los que 's venen.

Y 's revenen.

En Martos deya:

— «Es necessari sumar Alcolea y Sagunto.»

Nosaltres:

— Las cantitats heterogéneas no poden sumarse.

Lo mateix Martos:

— «Per are jo 'm mantindré á una honesta distancia de la monarquia.»

Si; pero permeterá que 'ls seus amichs cometin deshonestitats.

Una frase de 'n Sagasta:

— «Los tronos no son més que instituciones políticas cridadas á *satisfier las necesidades* dels pobles.»

Aquí ahont diu *dels pobles*, llegeixis: *dels fusionistas*; y en Sagasta per lo que l' hi toca tindrà rahò.

Tretze diputats varen votar contra la proposició del govern encaminada á confirmar la seva adhesió á la constitució de 1876.

Tots tretze son republicans.

Aixis m' agradan los homes: tretze son tretze.

¿Per qué en Martos se queda sense ser monárquich ni republicà?

Un exemple 'ns ho donará á compendre.

En Martos vá á ca 'l sastre, 's tréu la livita y diu:

— Fassi 'l favor de girarme aquesta livita.

Lo sastre la mira y la remira per tots costats y contesta:

— Es impossible.

— Ay, ay ¿y això?

— Aquesta livita ja ha sigut girada.

Y en Martos se queda crusat de brassos y en mànigas de camisa.

Una dita de 'n Sagasta:

«Als amichs jo 'ls necessito quan no tinch rahò, pero que quan ne tinch ab la rahò 'm sobra.»

¿Ab la rahò? ¡Cal! Si per cas ab lo tupé.

Á LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO.

1. XARADA.— *Pa-vi-a.*
2. MUDANSA.— *Pa-vi-Piu-Pou,*
3. CONVERSA.— *Carretera.*
4. SINONIMIA.— *Cervera.*
5. GEROGLIFICH.— *Segons la gent los ensens.*

¶ Han endevinat las cinch solucions los ciutadans Miranius y Patuleya; 4^a Un del Ripert y M. N. P.; 3 Joan Suau; 2 Andréu de las Orgas, Brillart Savaein, y Miquel y 1 no més P. R. S. y un Dimoniet

XARADA.

I.

Hu-terça y prima-dos-tres son ofics molt cansats per l' hu-dos y per la ut corren sempre reventats. molt diferents de's polítichs de prima-segona-quarta qu' esperant una hu-tres-quart á tots lo poble 'ls afarta

LO DEL LLOBREGAT.

SINONIMIA.

Cinch solucions tè 'l meu tot y crech que si bè ho barrinas tens de trobar aquest mot. Vevám donchs si l' endavinas.

Prima si plou estarás; un bon peix es la segona; tersa als ossos trobarás; quarta ne tè Barcelona y quint potser te 'n dirás.

CIUTADÀ PACO.

TRENCA-CLOSCAS.

A 2 1000.

Formar ab aquesta lletra y aquets números, lo títol de una tragedia catalana.

UN TRANQUIL ESPARVER.

MUDANSA.

Quan algú malalt está al llevarse tot ab a Riu que á Fransa 'l trobaré es lo tot posat ab e Y en Pau qu' es músich majó tot sovint tota' ab o,

RAMON ROMANISQUIS

GEROGLIFICH.

× I
ANIMA.
L
NO
S × I
:
TABLE

FERMIN D' ANTON.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Han enviat xaradas ó endavinallas dignas d' insertarse 'ls ciutadans, J. M. A. D., Pau Broquil, Un entusiasta, Mercé Malet, Pinyol de Pruna y Un Sabadellench.

Los demés que no s' anomenan no 'ns serveixen com y tampoch lo qu' envian los ciutadans E. S. (a) Noy Maco, Un botiguer, J. R. y C. de Copons, A. S. Saxi etc., Un Salao y Tururut Dotz' horas.

Ciutadà I. R. B.: L' article es més propi de un diari com la *Renai-xensa*, que no pas d' un de la indote de l' *Esquella*. — Un matemà-tich. Publicarem un geroqlifich. — Simon de Sedruol: Id. un de vostre y una mudansa arreglada. — *Pepet del Carril*: La poesia es massa particular: surstis de un ram qu' es molt restringit: lo camp de la inspiració es molt ample porque parli sempre de carrilaires y tele-grañistas. — F. F. Publicarem un rombo y una mudansa. — Un Recofo-to: Idem: alguns geroqlifichs de vostre. — Mparquintas: Idem geroqlifich y Logogrifo. — B. Escudé Vila: La revista ha vingut un dia massa tart; la guardarem per la setmana entrant. Fassi 'ns l' obsequi de repetir l' encarrech á que 's refereix, puig en mitj de tantas cosas com passen per nosaltres se 'ns ha escapat de la memoria.

Ja ha sortit lo

Ilustrat per APELES MESTRES y MANEL MOLINÉ y escrit per P. K. (J. Roca y Roca ab la ajuda y co aboració de Albert Albert, J. Barre-ra, Joaquim M. Bartina, Joseph M. Codolosa, Ramon Coll Gorina, Joseph Dern, Baldomero Escudé Vila, Fantástich, Joan Feliu y Co-dina, Pepito Garlopa, Nicasi Gov, F. F. Guibernau, C. Guma, Mis-ter Jhonson, Valenti Julivert, Joseph Lasarte, Francesch Marull, A. Mercol, Apeles Mestres, Ll. Milla, F. Nat, Federico Oliver, Sera-fi Pitarra, Un Recofo-to, Joseph Ribot, O. Roig, Delfi Rosella, Pau Sala, Cinteta Carabassa, Pere Sesquítlla, A. Soler, Victor Soler, Sultan destronat, Eduart Vidal Valenciano, Joan Vilaseca y altres escriptors.

Vuit planas de text y vuit planas de grabats.

Preu: **Un ral per tot Espanya!**

Als nostres corresponsals se 'ls fa la rebaixa de costum. Se 'ls suplica que s' apresurin a fer los pedidos, si no volen exposarse á quedarse sense.

LIBROS PARA AGUINALDOS Y REGALOS. Colec-cion completa de obras económicas y de lujo, ilustra-das con preciosas láminas en negro y en colores, con encuadernaciones elegantes. Se hallan de venta á to-dos precios, en la libreria de Lopez, Rambla del Cen-tro n.º 20.

LOPEZ, Editor.—*Rambla del Mitj, 20.*

resolcan Imp. de Lluís Tasso, Arch del Teatre, 21 y 22

1868 + 1874 = 3742. — Al any 3,742 se realisarán los cálculs de l' esquerra.

«Es necessari sumar Alcolea y Sagunto.» — (Discurs de 'n Mantos.)